

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΔΡΑΚΟΣ

[Από μιὰ Γερμανική Έκδοση 'Ελληνικών και 'Αλβανικών παραμυθιών]

Μιά φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας άνθρωπος πούχε δύο γιουσιούς, πού δέν τὰ πηγαίναν όμως καθόλου καλά, γιατί ο μικρότερος ήταν πολύ πιο άμορφος από το μεγαλύτερο και αυτός τον ήλπιε πολύ γι' αυτό. "Όσο μεγαλώνανε, τόσο χειρότερα μαζώνανε. Τέλος μιὰ μέρα πού περπατούσαν οι δύο μόνοι τους σ' ένα δάσος, ο μεγαλύτερος άρπαξε τον άλλον, τον έδεσε σ' ένα δέντρο και τράβηξε στη δουλειά του, με την έλπιδα πως έτσι ο άδελφός του θα πέθανε της πείνας.

Γιά καλή του τύχη, όμως, έτυχε σ' λίγο να περσοει από κει ένας γέρος καμουθός τοσπάνος με τὰ πρόβατά του.

— Πές μου, παιδί μου, γιατί σ' έχουνε δεμένο σ' αυτό το δέντρο; ρώτησε σάν είδε το παιδί.

— "Ήμουνα καμουθός, τάκριθηνκε μ' έξυπνάδα τὸ παιδί, και μέδεσαν εδῶ γιὰ νὰ ξεκινώ φάσω. Τώρα όμως, γιὰ δες, η πλάτη μου έγινε ίσια σάν τὴν λαμπάδα!

— "Ήθελα κι' εγὼ νὰ με δένανε σ' ένα δέντρο, εἶπε τότε με θαυμασμό ο τοσπάνος, γιὰ νὰ λιώση και μένα η σαροκοκκαλιὰ μου. Μπορείς να με δέσης εἴ;

— Πολὺ εὐχαριστῶς, ἀπάντησε τὸ παιδί. "Αν μου κάνης τὴ χάρη νὰ με λύσης, θὰ σὲ δώσω μ'αὐτὸ τὸ σχοινιά.

Με χαρὰ μεγάλη, ο τοσπάνος έβλεπε τὸ παλληκάρι, κι' αὐτός τότε έδεσε τὸν τοσπάνη σὸ δέντρο, πῆρε ὅλα τὰ πρόβατά του, κι' έφυγε, ἀφάνισσε τὸ γέρο τοσπάνο δεμένο σὸ δέντρο. Κι' επειδὴ ἐκινδύνευε τώρα νὰ τιωρηθῆ, ο φίλος μας πῆρε τὰ βουτιά κι' έγινε ληστής.

Σὲ λίγο καιρὸ όμως ο φίλος μας εἶχε γίνει τόσο διάσημος, πὸν γρήγορα τὸνομά του έφτασε σὸν βασιλιά τ' αὐτιά. "Όταν έμαθα τὰ κατορθώματά του, ο βασιλιάς ἔπλωσε ἀμέσως πὸς ἐπιθερούσε νὰ τὸν δῆ τὸν ἀνθρώπο αὐτόν.

Διέταξε λοιπὸν τοὺς στρατιώτες νὰ πιάσουνε τὸ παλληκάρι αὐτὸ και νὰ τὸ φέρουνε μπροστὰ του. Κι' ὅταν τὸν φέρανε μπροστὰ σὸν βασιλιά, ο βασιλιάς τὸ εἶπε.

— Μ' ἔλ' αὐτὰ πούχεις κάνει έπρεπε νὰ σοὺ κόψω τὸ κεφάλι. Θὰ σοὺ χαρίσω μόνο τὴ ζωὴ ἂν μορσοῦς νὰ μου φέρης τὸ φτερωτὸ ἄλογο πὸν ἀνήκει σὸν μεγάλο δράκο. "Αν δέν τὸ κατορθώσης, θὰ σὲ δώσω νὰ σὲ κάνουνε χίλια κομμάτια!

— "Αν εἶν' αὐτὸ ὅλο, αποκρίθηκε ἀτάραχο τὸ παιδί, αὐτὸ εὐκόλα γίνεται...

Δὲ χάνει καιρὸ ο φίλος μας, βγαίνει εἴξω, και τραβεί ίσια γιὰ τὸ σταυλὸ ὅπου φύλαγε ο μεγάλος δράκος τὸ φτερωτὸ ἄλογό του. Μόλις μπῆκε σὸν σταυλό του, ἔπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ λύση τὸ ἄλογό του και νὰ τὸ πάρη μαζί. Μὰ σάν τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ χλιμιντράη ὅσο δυνατώτερα μορσοῦσε. "Η κάμαρα όμως ὅπου κοιμόταν ο δράκος ήταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σταυλό του, Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἀπὸ τὸ θόρυβο, ζῆπνυσε ο δράκος και φώναξε σὸν ἄλογο τὸ :

— Τί έχεις, χρυσὸ μου; Σὲ πείραξε κανένας;

"Αλλὰ τἄλογο δέν τὸ ἀπάντησε και σὲ λίγο ο φίλος μας δοκίμασε πάλι νὰ τὸ λύση και νὰ τὸ πάρη. Ἄρχισε όμως αὐτὸ νὰ χλιμιντράη δυνατὰ ὅπως κὴ πρῖν, και ὁ ἀφέντης του ο δράκος ζῆπνυσε πάλι και τὸ ρώτησε τί εἶχε και φώναξε. Τἄλογο όμως δέν ἀπάντησε πάλι και ο δράκος ξανακοιμήθηκε.

"Όταν όμως ἐπανελήθη αὐτὸ και ζήτην φορά, ο δράκος εἶχε σὸν πῖν ὑπομονή του και ὄθυσε. Κατέβηκε λοιπὸν σὸν σταυλό, πῆρε τὸ καμουθὸ και κι' εἶδισε ἄσχημα τἄλογο του. Μ' αὐτὸ ὄθυσε τἄλογο, κι' ὅταν ο φίλος μας ξαναφάνηκε πάλι σὸν σταυλό και ἔκανε νὰ τὸ λύση, αὐτὸ δὲ μίλησε πιά, παρὰ ἔφισε τὸ παλληκάρι νὰ τὸ πάρη και νὰ φύγῃ.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σταυλό, ο φίλος μας ἀνέβηκε σὸν φτερωτὸ ἄλογο κι' έφυγε, φωνάζοντας :

— "Ε, δράκο! πούσαι; "Αν σὲ ρωτήση κανένας τί έγινε τἄλογο σου, πές του πὸς εγὼ τῶχα.

"Όταν εἶδε τὸ φτερωτὸ ἄλογο, ο βασιλιάς εἶπε σὸν παιδί :

— Πάει καλά, τὸ φτερωτὸ ἄλογο μὸν τῶφηρες. Μ' αὐτὸ δὲ φτάνει. Θέλω και ἄλλο ἄκομα, πρέπει νὰ ποὺ φέρης τὸ πᾶπλωμα με τὰ μικρὰ κουνουρνάκια πὸν σκεπάζεται ο δράκος. Ἄλλοιῶτα θὰ σὲ κάνω χίλια κομμάτια!

— Αὐτὸ εἶν' ὅλο; ξανάπε πάλι τὸ παιδί. Μ'αὐτὸ δέν εἰνείσινα! Μόλις νύχτωσε, ο φίλος μας πῆγε σὸν δράκο τὸ σπιτι και σκαρφάδισε σὸν σκεπῆ. Κατάφερε ν' ἀνοίξη ἕνα φεγγίτη πὸν βορσοκταν ἐκεῖ κοντὰ και ἔπειτα κατέβασε ἀπὸ πάνω ἕνα σχοινί μ' ἕνα γάντζο σὸν ἄκρη και κατῶρθωσε νὰ πιάση μ' αὐτὸ τὸ περιτόμο πᾶπλωμα πούχε ρίξει ἀπᾶν του ο δράκος, πὸν κοιμότανε τώρα βαρετὰ και ροχᾶλιε δυνατὰ. Μόλις όμως ἔκανε νὰ τραβῆ τὸ παλληκάρι τὸ πᾶπλωμα, ἀρχίσανε νὰ κουνουρνάνε τὰ κουνουρνάκια, και ἀμέσως ο δράκος ζῆπνυσε και εἶπε τῆς γυναίκας του, πὸν κοιμότανε δίπλα του :

— Γυναίκα, μὸν τράβηξες ὅλα τὰ ροῦτχα και με ξεσκεπᾶσες. Καί μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπλωσε τὸ πᾶπλωμα και τὸ τράβηξε

γιὰ νὰ σκεπαστῆ. Και με τὸ τράβηγμα αὐτὸ πὸν τοῦκανε, τὸ παλληκάρι εἶχε σὸν ἰσορροπία κι' έπεσε κι' αὐτὸς μαζί με τὸ σχοινί πὸν κρατούσε μέσα σὸν δράκο τὴν κρεβατοκάμαρα.

"Όταν τὸν εἶδε, ο δράκος, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, έπεσε ἀπᾶν του, και τῶν έδεσε χειροπόδαρα με γερὰ σχοινιά. Κι' ὅταν έδεσε τὸν τελευταῖο κόμπο, εἶπε σὸν γυναίκα του :

— Ἄφριο πὸν θὰ πᾶω ἐγὼ σὸν ἐκκλισία, εἴδ πρέπει νὰ μείνης εδῶ γιὰ νὰ τὸν σφάζεις και νὰ θὰ τὸν μαγειρεύης. Κι' ὅταν γυρῶ τὸ μεσημέρι θὰ τὸν φάμε μαζί!

"Ετοι τὸ πρωί η γυναίκα τὸν δράκο ἔρπαξε τὸ παιδί και πῆρε ἕνα μαχαίρι γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Ἄλλὰ, καθώς έβλεπε μερικὰ ἀπὸ τὰ σχοινιά με τὰ ὅποια ήτανε δεμένος, αὐτὸς, καθώς ήτανε ξαπλωμένος χάμω σὸν πάτωμα, τὴν ἔρπαξε ἀπὸ τὰ πόδια, τὴν έρριξε κάτω, τῆς πῆρε τὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ χέρια και μ' αὐτὸ τῆς ἔκοψε ἀμέσως τὸ λαιμό. Ἐπειτα τὴν έρριξε σὸν ποῦρνο. Πάιρνε τότε τὸ πᾶπλωμα και τὸ πηγαίνει σὸν βασιλιά.

Ο βασιλιάς σάστισε ἴμα τὸ εἶδε, με τὸ εἶπε ἀκόμα :

— Βλέπω πὸς εἶσαι ἄξις παλληκάρι, μ' αὐτὸ δὲ φτάνει γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω. Θέλω τώρα νᾶπᾶ; και νὰ μου φέρης εδῶ ζωντανὸ τὸ δράκο τὸν ἴδιο. "Αν δέν τὰ καταφέρης, θὰ σὲ δώσω νὰ σὲ κάνουνε χίλια κομμάτια. "Αν τὰ καταφέρης όμως θὰ σοὺ δώσω τὴν κόρη μου γυναίκα και θὰ σὲ κάνω διδάρογό μου!

— Αὐτὸ εἶν' ὅλο; κι' αὐτὸ γίνεται, εἶπε πάλι τὸ παλληκάρι. Πρέπει όμως νὰ μου δώσης δύο χρόνια διορία γιὰ νὰ μαρσύνουνε τὰ γένεια μου. Γιατί δέν πρέπει νὰ με γνωρίση ο δράκος.

— Πάει καλά, τὸυλε ο βασιλιάς. Σὸν δίνω δύο χρόνια καιρό.

Και μόλις κατάλαβε ο φίλος μας ὅτι τὰ γένεια του εἶχανε μαρσύνει ἀρκετὰ, τόσο πὸν δὲ θὰ μορσοῦσε νὰ τὸν γνωρίση ο δράκος, ζεκίνυσε ἀμέσως γιὰ τὸν δράκο τὸ σπιτι.

Στὸ ὄρομο ἀπάντησε ἕνα ζπιτιάνο. Τὸ παλληκάρι εἶπε τότε σὸν ζπιτιάνο νὰ τὸν δώση τὰ ροῦτχα του νὰ τὰ φορέση, κι' αὐτὸς νὰ φορέση τὰ δικὰ του. Ο ζπιτιάνος δέχτηκε πρόθυμα νὰ κἀνη σὸν ἀνταλλαγῆ, και σὲ λίγο ο φίλος μας, πὸν φοροῦσε τώρα τὸν ζπιτιάνο τὰ ροῦτχα, πῆγε ἀφορὰ σὸν δράκο τὸ σπιτι. Τὸ δράκο τὸν βῆκε μπροστὰ σὸν πόρτα τὸν σὸν σπιτιού του. Τῶν εἶδε νὰ φτάχνη μιὰ μεγάλη κάσσα. Ὁ ζπιτιάνος πῆγε κοντὰ του και ἔκαμε τάχα πὸς ζπιτιανεύει :

— Καλημέρα, ἀφεντικὸ. Ἐχεις νὰ μου δώσης λίγο φωμί;

— Περιμένε μιὰ στιγμή ὥσπου νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου, τὰ τοκρίθηκε ο δράκος, και ἔπειτα πᾶω και σοὺ φέρνω.

— Και τί θὰ τὴν κάνης αὐτὴ τὴ κάσσα; ρώτησε τὸ παιδί.

— Εἶνε γιὰ κείνον πὸν σκότωσε τὴ γυναίκα μου, και πὸν μὸν ἔκλεψε τὸ φτερωτὸ ἄλογο και τὸ πολύτιμο πᾶπλωμά μου τὸυλε ο δράκος. Ἄμα τὸν πιάσω, θὰ τὸν βάλω εδῶ μέσα και θὰ τὸν θάψω ζωντανόν!

— Καλὰ δὲ τὸν κάνης, εἶπε τότε ο ζπιτιάνος, γιατί δέν ἔκανε καθόλου καλά. Ὅμως αὐτὴ ἡ κάσσα τὸς χρεῖται πολὺ μικρὴ, γιατί εἶνε μεγάλος, ψηλὸς και μεγαλόσωμος ἄντρας.

— Δὲν έχεις δικιο, εἶπε τότε ο δράκος. Ἡ κάσσα αὐτὴ χωράει και μένα ἄκομα.

— Αἴ, τί νομίζεις; ἔκαμε ο ζπιτιάνος. Τὸ δικὸ σου μὸν ἔχει κι' αὐτός. Και βέβαια, ἂν χωρᾶς εἴδ νὰ πῆς μέσα, θὰ χωρᾶ κι' αὐτός. Ἄλλὰ μὸς φίνεται πὸς δὲ χωρᾶς νὰ μῆς εἴδ.

— Ὅχι, ἔχει τόπο και γιὰ μένα ἄκομα, εἶπε ο δράκος και γιὰ νὰ δεῖ κι' ὁ ἄλλος ο δράκος μπῆκε και ξαπλώθηκε μέσα σὸν κάσσα, γιὰ νὰ τὸν δείξη πὸς τὸν χωράει. Μόλις όμως μπῆκε μέσα, ο φίλος μας ἔκλεισε τὴν κάσσα με τὸ σκεπασμά τῆς, τὴν ἐκλείδωσε και φώναξε τὸν δράκο :

— Γιὰ σκρῶξε τώρα μ' ἔλ' τὴ δύναμι σου, γιὰ νὰ δοῦμε μῆπως μορσοῦ και σοὺ σ' ὕνη ἀπὸ μέσα.

Ὁ δράκος έβαλε τότε ἀπὸ μέσα ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν κάσσα, με τὸ σκεπασμα δέν κουνιόταν ἀπὸ τὴ θέσιου — Καλὸ εἶνε, φώναξε ἀπὸ μέσα. Βαστάει καλά, δὲν ἔχει φῶβη. και τώρα ἀνοίξει μεν νὰ βγῶ.

"Αλλ' ἀνὶ νὰ τ' ἀνοίξη, ο φίλος μας ἄρχισε νὰ στερεῶνῃ τὸ σκεπασμα και με καρφία, γιὰ νᾶναι ἄκομα πειδ σίγουρος. Ἐπειτα φορτάθηκε τὴν κάσσα με τὸ δράκο τὴν πλῆρη του, και τὴν πῆγε σὸν παλάτι. "Όταν όμως ο βασιλιάς ἀκουσε πὸς μέσα ήταν ο δράκος, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονοία του δὲ σιδήθηκε σιγμῆ. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν κάσσα κι' ο σῆκοςος λιγάκι τὸ σκεπασμα γιὰ νὰ δῆ ἂν ἔκανε πράγματι, μέσα ο δράκος και νὰ βεβαιωθῆ πὸς δέν τὸν γέλαγε κι' αὐτὸν τὸ παλληκάρι. "Όσο κι' ἂν πρόσεξε όμως ο βασιλιάς, νὰ μὴν ἀφίση τὸ δράκο νὰ πεταχτῆ εἴξω, αὐτὸς μᾶρσοσε νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του εἴξω και ὡς πὸν νὰ πῆ σ' ο ἴαν ο δράκος τὸν εἶχε καταπῆ ὀλάκωρον. Μὰ κι' ο φίλος μας ἀμέσως πρόσεξε με τὸ σπ ἰδίτου κι' ἔκοψε τὸ κεφάλι τὸν δράκο.

Τότε τὸ παλληκάρι πῆρε τὸν βασιλιά τὴν κόρη γυναίκα και έγινε αὐτὸς βασιλιάς.

(Μετᾶφρασις)

